

no publicat
1959
Juliol

que

A propòsit d'una lectura poètica a la va assistir-hi Carles Riba.

Alguns del llegidors d'aquest article varen tenir coneixement al seu temps d'unes sessions literàries que Antoni Sala i Cornadó i jo ens hem proposat fer, amb la pretensió de crear una Revista Catalana Poètica parlada i que hem batejàvem amb el nom de Barbolles Poètiques. Així fou comunicat a tots els més íntims.

Al mateix temps, però, varem creure que era necessari que aquest petit moviment literari fos del coneixement del que, avui per avui són al cim de la piràmide de les nostres Lletres. I per carta i amb caràcter personal fou comunicat a alguns d'ells. Entre aquests, naturalment, hi era Carles Riba.

Aquesta carta em tocà a mi fer-la, no coneixia personalment al nostre poeta. Però una íntima satisfacció omplia el meu esperit mentre escrivia al que sempre creia ser un simple monòleg, i amb tot detall vaig procurar explicar a Carles Riba tots els nostres projectes, dient-li que a fi de ours li enviaríem un resum de totes les sessions celebrades.

Imaginsu-vos aquell infant que escriu la seva carta al Reis i que adonant-se de la grandesa de aquells personatges no demana res, solament els hi explica els seus desitjos, les seves il·lusions, les seves quimeres. Es donaria per satisfet, i més que satisfet, perquè no pot imaginar res més, que a l'alba de la gran diada trobés al seu balcó, dins la sabaça deixada tímida i esperançadament una petita joguina que amorosament contemplaria i quasi no gosaria tocar per por de malmetre. Però, podeu imaginar-vos quin seria l'estupor d'aquell infant si el dia assenyalat truquessin a la porta de casa seva i al obrir vegés al dintell al propis Reis que venent humilment a dur-li fins al que ell mai podia haver somniat; la seva propia presència.

Doncs bé, aquell infant podia esperar quelcom; la joguina deixada en la negror de la nit al seu balcó, però jo no esperava absolutament res, sols desitjava que aquelles les meves, les nostres, il·lusions fossin rebudes i enteses, encara que fos amb un mig somriure benevol, pels seus receptors.

Imaginsu-vos, doncs, quin fóra el meu estat d'esperit quan Carles Riba, per telefon em donà les gràcies per la carta i va demanar si seria possible l'assistir a aquestes vetllades. No cal dir quana fou la meva resposta.

I el dia assenyalat, ell acompanyat de la seva muller Clementina Arderiu, junt amb tots nosaltres, amb la joventut i amb altres que tenen ja una mica més que joventut, tots junts fruïrem uns instants, per a tots molt curts, d'eternitat poètica.

Sembla que el veig, sentat al racó mneys adient d'aquella habitació, atent a la lectura que el poeta Joan Vergés feia del seu llibre "Soletat de paisatges". Sembla que el sento quan en la intimitat de la meua biblioteca en parlava de Kabafis, d'Homer, de la seva energia contesta al parlar-li d'una possible traducció de la Iliada: "Això no ho faré mai!", sembla que vegi aquella mà que signava aquell "Esboç del tres oratoris"...

D'aleshores ençà tres vegades vaig tornar a veure Carles Riba, als funerals de López-Picó, el dia del Premi de Poesia Salvat Papasseit, i

el ~~dilluns~~ dilluns tretze de Juliol del mil noucents cinquanta nou. I aquest dia, la meua conversa amb ell va tornar a ésser monòleg, com quan il·lusionat vaig escriure-li aquella carta. Fou dins la intimitat de la seva cambra on amorosament, els seus havien deixat les seves despulls.

I jo que de tant poc temps l'havia conegut personalment, vaig plorar aquell Rei que un a nit, tímidament va trucar a la porta de casa meua per dur-me el millor regal que mai ningú haguí pogut donar-me.

Després aquell homenatge que fou el seu enterrament. Com no hi havia d'haver-hi joventut, si ell sempre estava atent a totes les seves manifestacions, fins les més humils? Perquè algú s'ha extrañat de veure cares noves i desconegudes? Jo em dic, si això ens ha succeït a nosaltres, i m'he cregut amb l'obligació de contar en honor del nostre Poeta per glòria de la seva personalitat humana, a nosaltres, i sobretot a mi, desconegut per ell, que no haurà fet amb aquells que el tenien per Mestre i Conceller?

Carles Riba ha estat per a tots el Pare espiritual, l'exemple i símbol del home pur i íntegre, i a qui mai i fins els que quasi no hem pogut tractar-lo podem oblidar.

Quei aquest exemple sigui per a tots nosaltres fructífer!

Joan Colomina i Puig

23-7-57